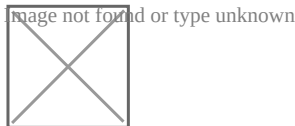

Μοναχός Ιερόθεος Διονυσιάτης (1883 - 19 Οκτωβρίου 1963)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερα Μονη Διονισίου

Ο κατά κόσμον Ιωάννης Προκοπίου του Προκοπίου γεννήθηκε στα Βουρλά της Σμύρνης το 1883. Προσήλθε στη μονή Διονυσίου το 1913 και εκάρη μοναχός το 1916.

Διακρινόταν μέσα σε όλη τη Διονυσιάτικη αδελφότητα για την απλό-τητα, την καλοκαγαθία του, την ταπείνωση και την εργατικότητα του. Γι' αυτό η χάρη του Θεού, που πλουτίζει μόνο τους ταπεινούς, τον επισκέφθηκε, τον χαροποίησε και τον χαρίτωσε. Στον αγώνα του είχε και συχνές δαιμονικές προσβολές.

Το 1938 όταν ήταν μυλωνάς στον μύλο της μονής, του παρουσιάσθηκε πλήθος δαιμόνων ως τράγοι και μαϊμούδες να τον εκφοβίσουν. Άρχισε να ψέλνει δυνατά το «Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία» και αμέσως εξαφανίσθηκαν. Από τότε είχε μεγάλη ευλάβεια στην Παν-αγία κι έκαιγε ακοίμητο καντήλι στην εικόνα της στο κελλί του. Όταν προσευχόταν ή διάβαζε την ακολουθία, τού παρουσιάζονταν οι δαίμονες και τον περιέπαιζαν κι ενοχλούσαν. Άλλοτε κτυπούσαν δυνατά τη θύρα του κελλιού του και του δημιουργούσαν ταραχή. Επικαλούμενος την Κυρία Θεοτόκο χάνονταν.

Το 1944 ευρισκόμενος στο μετόχι της μονής τού Μονοξυλίτη για τον τρύγο ασθένησε βαριά. Πονούσε, έβηχε δυνατά, δεν μπορούσε να φάει και να καταπιεί τίποτε. Διάβασε το Απόδειπνο κι έγειρε να ξεκουρασθεί. Τα μεσάνυχτα ξύπνησε από ένα δυνατό φως. Φως διαφορετικό, κάτασπρο. Στο ράφι του βλέπει την εικόνα της Παναγίας να λάμπει. Άρχισε να λέει τους Χαιρετισμούς της. Ο λαιμός του καθάρισε κι έγινε τελείως καλά. Η εικόνα της Παναγίας δεν υπήρχε ούτε πριν ούτε μετά. Φανερώθηκε για να του πει πως Εκείνη ήταν η θεραπεύτριά του. Ξημέρωνε η εορτή του Γενεσίου της Θεοτόκου: 8.9.1944.

Στις 6.2.1958, ετοιμαζόμενος ο μακάριος μοναχός Ιερόθεος για τη θεία Μετάληψη, εγκρατευόταν, βίαζε υπερβολικά τον εαυτό του και μάλιστα είχε διπλασιάσει τις καθημερινές του μετάνοιες και τα κομποσχοίνια του. Μέσα στη νύχτα γέμισε το κελλί του από φως. Διηγείται ο ίδιος στον παραδελφό του Λάζαρο (+1974): «Καθώς προσηυχόμουν εις τας τρεις η ώρα της νυκτός, έξαφνα βλέπω το κελλί

μου και εγέμισε φως! Φως, μα τί να σου πω! Όχι λάμπες, όχι ηλεκτρικά ... αλλά σαν ήλιος κάτασπρος και μου φαινόταν ότι έβγαινε από την εικόνα όπου έχω της Παναγίας. Πολύ ευχαριστήθηκα και χαράν πολλήν αισθανόμην και άρχισα να λέγω τους Χαιρετισμούς της Παναγίας και ό,τι άλλο ήξερα από την Παράκλησιν, από τα μεγαλυνάρια, “Άξιόν έστιν”, και τα έψαλλα με πολλήν χαράν και ευχαρίστησιν! Τρεις έως τέσσερες ώρες θαρρώ να εστάθηκε το φως και ύστερα εχάθηκε».

Στις 23.11.1960, μόλις τελείωνε τον κανόνα του κι ετοιμαζόταν να κατακλιθεί ξαφνικά ακούει μουσικά όργανα να παίζουν στο κελλί του. Κατάλαβε ότι ήταν δαιμονική ενέργεια και πήρε το κομποσχοίνι του να λέει την ευχή του Ιησού. Του παρουσιάσθηκαν δαίμονες ως τράγοι και ως νέοι και νέες ν’ ασχημονούν. Έκλεισε τα μάτια του. Ήταν όλα φαντασίες. Με την ευχή του Ιησού και το «Θεοτόκε Παρθένε» όλα εξαφανίσθηκαν. Από την εικόνα της Παναγίας άστραφτε πάλι ένα ωραίο φως. Κατόπιν τον περιγελούσαν από το παράθυρο και του σφράγισαν τη θύρα με ξύλα και δεν μπορούσε να πάει στο Καθολικό για την ακολουθία του Μεσονυκτικού, μέχρι που εξαφανίσθηκαν και εξήλθε.

Έτσι διήλθε τη ζωή του ο τρισόλβιος, με δαιμονικές παγίδες, που τις νικούσε με θερμή προσευχή και γνήσια ταπείνωση, και θείες παρηγοριές προς ενίσχυση και πραγματική αναψυχή.

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 19.10.1963.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου. Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1997, σσ. 37-44. Αωνύμου, Ο Γερο-Ιερόθεος Διονυσιάτης, Ορθόδοξο Μήνυμα 64/2009, σ. 26.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ. 703-704 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.